

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **Správa Národního parku Šumava p. o.**
sídlem 1. máje 260, 385 01 Vimperk
zastoupená advokátem JUDr. Milošem Tuháčkem
sídlem Převrátiská 330, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR**
sídlem Kloknerova 2295/26, 148 01 Praha 414

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. MV-148825-5/PO-OVL-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 27. 2. 2019, č. j. MV-148825-5/PO-OVL-2018, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Miloše Tuháčka, advokáta, náklady řízení v částce 26 254 Kč.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) změněno rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje ze dne 16. 11. 2018, č. j. HSPM-3862-4/2018-ÚPP (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo žalobkyni podle § 26 odst. 2 písm. b) a § 31 odst. 1 písm. h) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon*“) uloženo opatření k odstranění nedostatků zjištěných při tematické požární kontrole provedené v přírodním a krajinném prostředí Národního parku Šumava na území Plzeňského kraje (dále jen „*NP Šumava*“) dne 12. 9. 2018, spočívající v povinnosti zajistit a udržovat v přírodním a krajinném prostředí NP Šumava v souladu s § 5 odst. 1 písm. b) zákona v návaznosti na § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (dále jen „*vyhláška*“), ve znění vyhl. č. 221/2014 Sb., trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací pro požární techniku k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů z trauma bodu A 2 na státní hranici (kolem Medvědích jam); z tzv. „Adámkovy svážnice“ (směr Poledník) a z trauma bodu A 63 na trauma bod A 62 v minimální šíři 3 m, a to ve lhůtě do 1. 4. 2019 a dále trvale. Prvoinstanční rozhodnutí bylo žalovaným změněno tak, že výrok I. třetí odrážka napadeného rozhodnutí se mění tak, že slova „ve lhůtě do 1. 4. 2019“ se nahrazují slovy „ve lhůtě do 31. 8. 2019“.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně nejprve podrobně zrekapitulovala průběh správního řízení a následně namítala, že došlo ze strany žalovaného k porušení zásady ochrany práv nabytých dobré v dobré víře, tj. k porušení § 2 odst. 3 správního řádu. Dle žalobkyně tato zásada bezprostředně souvisí se zásadou právní jistoty a (oprávněné) důvěry v právní řád, výsledkem jehož působení a fungování jsou (mimo jiné) právní akty orgánů veřejné moci. V této souvislosti žalobkyně odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 94/2011 – 102 a dále konstatovala, že zásadu ochrany (šetření) práv nabytých v dobré víře nelze chápat jen jako ochranu práv v dobré víře skutečně (de iure) nabytých; v některých případech je nezbytné chránit dobrou víru dotčených osob jako takovou, tedy jejich přesvědčení o vzniku a existenci určitých subjektivních práv, která de iure objektivně nevznikla, což však adresáti rozhodnutí netuší. Žalobkyně poukazovala na to, že dle žalovaného její povinnost prořezat cestu vyplývá ze schválené dokumentace zdolávání požárů (dále jen „*DZP*“). K tomu žalobkyně uvedla, že samozřejmě nezpochybňuje existenci této dokumentace, jež byla schválena s účinností od 22. 7. 2016. Nicméně namítala, že dne 16. 9. 2016, tedy necelé dva měsíce po nabytí účinnosti DZP, vydal HZS Plzeňského kraje příkaz pod č. j. HSPM-4689-2/2016 ÚPP, kterým byla povinnost prořezat cca 1 km cesty mezi trauma body A 62 a A 63 (povinnost prořezat „trasu z Roklanské hájenky k průsečíku s komunikací spojující trauma body A62 a A64“) ze žalobkyně sejmuta. V tomto příkazu je totiž výslovně uvedeno: „*Na základě žádosti Správy Národního parku Šumava p. o. doručené HZS Plzeňského kraje dne 10. 8. 2016 a na základě jednání mezi zástupci HZS Plzeňského kraje a Správy Národního parku Šumava p. o. dne 9. 9. 2016 došlo k úpravě vymezení příjezdových komunikací v prostoru NP Šumava. Změna se týká příjezdových komunikací vymezených v*

Protokolu o tematické požární kontrole č. j. HSPM-3430-5/2016 KT v bodě I/4 písm. c) a g). Opatření stanovené ve výroku tohoto rozhodnutí již plně koresponduje s nově upraveným stavem.“ Je tedy zřejmé, že i HZS v příkazu odkazuje na „úpravu vymezení příjezdových komunikací“, resp. na „změnu týkající se příjezdových komunikací.“ Právě k této HZS zmíněné změně se vztahuje dobrá víra žalobkyně. Na základě této „úpravy vymezení příjezdových komunikací“ tedy žalobkyně v dobré víře tuto trasu silně zapadanou soušemi, podmáčenou a procházející 1. zónou NP dále neprořezávala. Podle žalobkyně je tedy překvapivé, že stejný orgán, který povinnost prořezat tuto část cesty ze žalobkyně v roce 2016 (a po účinnosti DZP) sňal, ji opětovně v příkazu ze dne 10. 10. 2018 obnovil. Byla tak porušena zásada ochrany dobré víry a předvídatelnosti rozhodování.

3. Další okruh žalobních námitek se týkal porušení zásady zákonnosti. Dle žalobkyně správní orgány obou stupňů nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, čímž porušily § 2 odst. 1 správního řádu. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí orgánu prvního stupně, jsou totiž v rozporu se zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“).
4. Žalobkyně především upozorňovala, že předmětná část cesty je zařazena do zóny přírodní. Z tohoto důvodu je na ni možné opatření proti šíření požárů aplikovat pouze po projednání s příslušným orgánem ochrany přírody. K tomuto projednání došlo dne 19. 7. 2018. Ze zápisu z projednání je zřejmé, že pro danou lokalitu nedisponuje žalobkyně příslušnými povoleními ani posouzením vlivů na životní prostředí. Jak bylo na uvedeném projednání orgánem ochrany přírody konstatováno, současné právní předpisy vylučují zásahy tam, kde by mohlo dojít k novému zpřístupnění území, v rašelinných smrčínách a v horských smrčínách nad 1200 m nad mořem. Uvedená lokalita je prokazatelně nepřístupná od roku 2013. Uložený zásah tedy nelze realizovat bez příslušných povolení a výjimek., přičemž tyto jsou nenárokové.
5. Dále žalobkyně poukazovala na skutečnost, že při projednání záměru prořezání části cesty Soutok (mezi Poválkou a Na soutoku) konaného ve Vimperku dne 29. 10. 2018 zástupce státní správy ochrany přírody k této problematice doslova uvedl: *„V území je druhová ochrana tetřeva bluše, zároveň je tetřev bluše chráněn jako druh soustavy Natura 2000, dále jde o zónu přírodní a v ní je preventivní zásah možný po projednání s ohledem na cíl zóny. Záměr prořezání by se měl posoudit minimálně v režimu zjišťovacího řízení. Negativní vliv je nejen rušením při prořezání, ale i otevřením pro pohyb osob a větší faktické zpřístupnění území. Přírodní zóna má nově stanovený cíl a režim od června roku 2017.“* Na základě těchto požadavků orgánu ochrany přírody žalobkyně požádala o udělení výjimek. Kromě toho žalobkyně podala v souvislosti se snahou postavit na jisto právní mantinely svých možností upravit území NP Šumava kvůli žalovaným požadované šíři cest žádost o stanovisko podle § 45i ZOPK k záměru povolení prořezání části lesní cesty na p. p. č. 1330/7 v k. ú. Filipova Huť v délce cca 800 m od lokality Na soutoku po odbočku lesních linek na točně směrem ke křižovatce u Roklanské nádrže a to v šířce 3 m v období 15. 7. 2019 – 31. 8. 2019. Prořezání této cesty by se totiž za určitých okolností dalo považovat za nové zpřístupnění území (cesta je neprůchodná kvůli zapadaným souším od roku 2013) a v dolní části je součástí rašelinné smrčiny. Pokud by nyní, bez udělení předmětných výjimek a bez stanoviska orgánu ochrany přírody dle § 45i ZOPK, žalobkyně provedla předmětné zásahy, porušila by tím zákon a vystavila by se tím rizikům správní sankce ze strany ČIŽP a Správy Národního parku Šumava coby orgánu ochrany přírody. Rovněž bylo dle žalobkyně třeba zohlednit znění § 66 ZOPK. V této souvislosti žalobkyně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 8/2008 – 80 a na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2002 sp. zn. II. ÚS 142/02.

6. Žalobkyně tvrdila, že za výše uvedené situace nemohly být splněny všechny podmínky pro uložení nápravného opatření. Je-li za takového právního a skutkového stavu k tomu žalobkyně rozhodnutími správních orgánů obou stupňů přesto nucena, jedná se o porušení zásady zákonnosti. Právní řád je celek a žalobkyně nemůže plnit povinnosti na úseku požární ochrany, pokud by tím porušovala povinnosti na úseku ochrany přírody a krajiny, tj. vykonávala činnosti na území národního parku zakázané. Jestliže obecně uznávanou okolností vylučující protiprávnost je výkon činnosti dovolené, tím spíše nelze plnit povinnosti vyplývající z jednoho zákona, pokud by plnění těchto povinností bylo činností zakázanou jiným zákonem.
7. Dále žalobkyně namítala nedostatečné a zmatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že za přinejmenším zavádějící považuje následující větu: *„vymezení konkrétních příjezdových komunikací bylo plně v dispozici odvolatele a měl-li za to, že některé z nich bude obtížné nebo nemožné udržovat, mohl tomu DZP přizpůsobit“*, neboť to není totiž žalobkyně, kdo může operativně (tak, jak to vyžadují zájmy ochrany přírody), tím méně jednostranně, měnit DZP. Dokumentace již v době zpracování, a rovněž v době předmětné kontroly, z níž vzešlo napadené rozhodnutí, podléhala státnímu požárnímu dozoru HZS. Zpracovávala ji odborně způsobilá osoba podle požadavků požární ochrany a předkládala se orgánu státního požárního dozoru ke schválení, kontrole nebo k posouzení (srov. § 40 odst. 7 vyhlášky). Podle platného znění zákona dokonce nesmí být provozována činnost s vysokým požárním nebezpečím nebo činnost se zvýšeným požárním nebezpečím, u které nejsou běžné podmínky pro zásah bez dokumentace zdolávání požárů schválené orgánem státního požárního dozoru (srov. § 6b zákona vložený novelou č. 229/2016 Sb. účinnou od 1. 8. 2017). Žalobkyně o nutnost revize cestní sítě v dokumentaci zdolávání požárů usiluje dlouhodobě. Nutnost její revize zmiňovala již v souvislosti s kontrolou HZS Plzeňského a Jihočeského kraje provedenou v období května až srpna 2015 a jednala o této věci s těmito orgány v únoru 2016. O shodné problematice jednala s HZS Plzeňského a Jihočeského kraje i v srpnu a září 2016. Rovněž zápis z ustavujícího setkání pracovní skupiny za účelem aktualizace dokumentace zdolávání požárů NP Šumava ze dne 7. 6. 2018 jednoznačně dokládá, že změna DZP, přestože stěžovatelkou navrhovaná z důvodů zvlášť intenzivních zájmů ochrany přírody, je vzhledem k požadavkům HZS komplikovaná, ne-li v určitém rozsahu nemožná. Zde žalobkyně předně poukazovala na zápis z jednání ze dne 7. 6. 2018, kde se uvádí: *„HZS chápe rozsah cest uváděných v operativním plánu z roku 2016 jako konečný. Pokud by Správa NP žádala o zrušení dalších cest, musí být pro vyjádření HZS vypracován přesný návrh na vyjmutí, a to s uvedením důvodů vyjmutí, návrhem náhradního řešení, doplněný mapovým podkladem. Jednostranné kroky, vedoucí k likvidaci či znemožnění průjezdnosti cest jsou v rozporu se zákonem 133/1985 Sb.“*. Citovaná pasáž z odůvodnění žalovaného je podle žalobkyně tedy naprosto nepravdivá, jsoucí v rozporu s právním stavem. Požadavek řádného odůvodnění úvahy považuje přitom Ústavní soud rovněž za realizaci práva na spravedlivý proces (nález sp. zn. III. ÚS 84/94). V opačném případě by totiž orgány veřejné moci mohly rozhodovat libovolně a nebylo by možné jejich rozhodnutí přezkoumávat. Žalobkyně v této souvislosti namítala i porušení § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž zdejší soud by měl podle jejího názoru rovněž přezkoumat, zda nedošlo k překročení mezí správního uvážení a zda tedy není důvodné zrušení rozhodnutí správního orgánu. K tomu žalobkyně poukazovala na rozhodnutí č. 225/2004 Sb. NSS.
8. Žalobkyně v podané žalobě správním orgánům obou stupňů také vytýkala, že nezkoumaly a nepoměřily veřejný zájem na ochraně přírody zakotvený v § 58 odst. 1 ZOPK a na požární ochraně a prevenci dle zákona. Konstatovala, že území NP Šumava je charakteristické unikátními přírodními ekosystémy, na něž se vztahuje nejprísnější ochrana jak podle ZOPK, tak podle práva Evropského společenství – je zde vymezena Ptačí oblast Šumava a Evropsky

významná oblast Šumava. Dochází zde tedy k překryvu nejvyšší kategorie územní ochrany s ochranou druhovou, která se v dotčeném území týká především tetřeva hlušce. Je tedy zřejmé, že jakékoliv zásahy do území s cílem udržení rozsáhlé cestní sítě, případně zásahy směřující k údržbě či obnově vodních zdrojů jsou velmi významné a mohou mít negativní dopady na území a chráněné druhy. K této problematice se v obecné rovině váže i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 65/2012 – 161 ze dne 10. 5. 2013, kdy se Nejvyšší správní soud vyjádřil k otázce případného vážení dvou veřejných zájmů, které jsou v kolizi. Nejvyšší správní soud uvedl, že správní úřad musí nejprve řádně určit a individualizovat na konkrétní případ oba veřejné zájmy, které jsou ve hře, a poté porovnat závažnost obou v kolizi stojících veřejných zájmů s tím, že zásah do žádného z obou chráněných veřejných zájmů nesmí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva. Při řešení kolize veřejných zájmů je třeba, aby bylo zachováno maximum z obou kolidujících zájmů, přičemž by mělo být identifikováno jádro a periferie kolidujícího veřejného zájmu a z obou veřejných zájmů, které jsou v kolizi, by mělo být zachováno alespoň jejich jádro. To v daném případě konkrétně znamená, že se měly žalovaný i prvostupňový orgán zabývat tím, zda nebylo možné vyhovět požadavku na zajištění protipožární ochrany v jeho „jádro“, aniž by tím byl zcela pošlapán veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny. To však neučinily. Jak v průběhu správního řízení žalobkyně upozorňovala, nedodržením volné šířky 3 m na celé délce komunikací (jen na několika místech došlo k zúžení na šířku menší než 3 m zarůstáním travinami a pronikáním drobných větví křovin a smrkového náletu do této šířky) nemohlo dojít k reálnému omezení průjezdnosti cesty a k omezení plnění povinností preventivní ochrany území.

9. Žalobkyně dále uvedla, že připouští, že nelze bez dalšího konstatovat, že oba veřejné zájmy (ochrany přírody v národním parku a protipožární ochrany) jsou nutně v kolizi. Upozorňovala však na praktický aspekt sladění obou veřejných zájmů, kdy s ohledem na přírodě vlastní proměnlivost a ne zcela předvídatelný výskyt přísně chráněných fenoménů je na vytvoření optimální hustoty cestní sítě třeba nahlížet jako na dynamický fenomén.
10. Závěrem žalobkyně konstatovala, že podle § 5 správního řádu pokud to povaha projednávané věci umožňuje, pokusí se správní orgán o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci. O takovéto smírné řešení věci se žalovaný ani orgán prvního stupně nepokusily. Pokoušela se o něj pouze žalobkyně.
11. S ohledem na shora uvedené žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na svou podrobnou argumentaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dále uvedl, že skutkový stav ani procesní postup není žalobkyní rozporován a v tomto směru žalobkyně nic žalovanému nevytýká. Žalobkyně nepopírá, že by v části NP Šumava, která leží na území Plzeňského kraje, neudržovala šířku příjezdových komunikací k objektům, k nástupním plochám pro požární techniku a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů nejméně 3 m. Rozporuje výhradně právní závěry, které na základě této skutečnosti žalovaný učinil. K námitce žalobkyně týkající se porušení zásady ochrany dobré víry žalovaný uvedl, že při požární kontrole byly kontrolovány příjezdové komunikace vymezené v nejaktuálnější grafické příloze operativního plánu ze dne 20. 7. 2016, zpracované odborně způsobilou osobou a schválené statutárním orgánem kontrolované osoby dne 22. 7. 2016. Jak bylo ověřeno, stejná dokumentace je uložena u jednotky Sboru dobrovolných hasičů, jejímž zřizovatelem je kontrolovaná osoba – žalobkyně, a rovněž i u jednotky HZS PK - stanice

Sušice. V předložené dokumentaci i v dokumentaci uložené u jednotek požární ochrany je pozemní komunikace mezi trauma bodem A 63 a A 62 vyznačena jako účelová komunikace, která musí být udržována pro průjezd požární techniky. Žalovaný tedy postupoval plně v souladu s informacemi vyplývajícími z této dokumentace. Příkaz HZS PK č. j.: HSPM-4689-2/2016 ÚPP z 16. 9. 2016, kterým v podané žalobě argumentuje žalobkyně je pro požární kontrolu a související výkon státního požárního dohledu (dále jen „SPD“) irelevantní. Pouze aktuální dokumentace požární ochrany, ve které je povinností žalobkyně zohlednit veškeré současné podmínky požární bezpečnosti v NP Šumava byla pro požární kontrolu a kontrolní orgány podstatná a pro žalobkyni závazná. Kontrolní orgány musí při kontrole předpokládat, že DZP odpovídá aktuálním podmínkám navrženým provozovatelem činnosti - žalobkyní a nepřísluší jim zjišťovat, zda kontrolovaná osoba - žalobkyně opomněla dokumentaci aktualizovat nebo zda nevyjmutí sporné cesty z cestní sítě vymezené v grafické příloze schválené 22. 7. 2016 např. nesouvisí s neprovozeroschopností některých vodních zdrojů a zachování původního rozsahu přístupových komunikací tak mohlo být navrženo jako náhradní opatření vyvažující vzniklou situaci. Závadný stav byl zjištěn při poslední požární kontrole vykonané dne 12. 9. 2018, je předmětem probíhajícího správního řízení k uložení opatření a k odstranění nedostatků zjištěných právě při této kontrole a nemůže jím být stav zjištěný v roce 2016. Původně vydaný příkaz HZS PK z roku 2016 nelze považovat za dogma, které by trvalým způsobem zprostito žalobkyni povinnosti udržovat volně průjezdnou šířku části cesty mezi trauma body A 63 a A 62.

13. Dále žalovaný ve svém vyjádření poukazoval na znění § 2 odst. 4 správního řádu a na znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, čj. 6 As 413/2017-39, týkající se zásady legitimního očekávání. Žalovaný se domníval, že uvedené závěry Nejvyššího správního soudu skýtají odpověď na námitky žalobkyně, že v předchozím obdobném správním řízení HZS PK stejná opatření neuložil a nyní ve zdejším správním řízení je uložil. I kdyby HZS PK tehdy (v roce 2016) nezačal za obdobného skutkového stavu s žalobkyní správní řízení, neznamena to, že by postupem HZS PK, který nyní vyústil v uložení dle žalobkyně „neočekávaného - překvapivého“ opatření, došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že správní orgán v obdobné situaci správní řízení o uložení opatření nezačal, resp. uloží odlišná opatření, ačkoliv porušení povinnosti nasvědčují všechny okolnosti a správní řízení o uložení opatření mělo být zahájeno, nemůže založit správní praxi pro futuro.
14. K námitce žalobkyně, že došlo ze strany správních orgánů k porušení zásady zákonnosti, resp. k námitce žalobkyně o střetu dvou veřejných zájmů (ochrana přírody a krajiny versus ochrana životů, zdraví a majetku) žalovaný odkázal, na § 5 odst. 1 písm. b) zákona a na § 6c písm. e) téhož zákona, který stanoví způsob vytváření podmínek pro hašení požárů a pro záchranné práce prováděcí právní předpis, jímž je vyhláška. Dále žalovaný v této souvislosti poukázal na znění § 11 odst. 1 a odst. 2 písm. c) vyhlášky a na znění § 45i odst. 1 ZOPK, podle kterého ten, kdo zamýšlí pořídit koncepci nebo uskutečnit záměr uvedený v § 45h odst. 1 ZOPK, je povinen návrh koncepce nebo záměru předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Orgán ochrany přírody vydá odůvodněné stanovisko do 30 dnů ode dne doručení žádosti. V případě politiky územního rozvoje a územně plánovací dokumentace se předkládá zpráva o jejím uplatňování, nebo její zadání, anebo návrh obsahu aktualizace či změny územně plánovací dokumentace. Zároveň žalovaný připomenul i znění § 45h odst. 1, § 50 odst. 1 a odst. 2 ZOPK a uvedl, že při svém rozhodování hodnotil, zda údržbě příjezdových komunikací nebrání jiné ustanovení ZOPK např. § 16 a § 49 ZOPK, mimo již shora zmíněné § 45i a § 50 ZOPK a dospěl k závěru, že

nikoli. Žalovaný pokračoval s tím, že ačkoli tato ustanovení omezují provádění činností, jimiž by člověk zasahoval do přirozeného vývoje živočichů a rostlin žijících v chráněných lokalitách, nejde o zákazy, resp. omezení absolutní. Po konzultaci s příslušným orgánem či schválení z jeho strany ZOPK údržbové práce na území národního parku bezesporu připouští. Podle žalovaného žalobkyně nebyla v nastíněném smyslu žádným způsobem, co do udržování průjezdnosti příjezdových komunikací platnými zákonnými předpisy omezena. Vymezení konkrétních příjezdových komunikací bylo plně v dispozici žalobkyně a měla-li za to, že některé z nich bude obtížné či nemožné udržovat, mohla tomu DZP přizpůsobit – modifikovat hasební cesty v NP Šumava. Žalobkyně mohla např. upravit příjezdové komunikace v té části roku, kdy by to bylo vzhledem k výskytu chráněných druhů rostlin a živočichů nejšetrnější, aby se tím vyhnula případné kolizi s právními předpisy, tj. ZOPK.

15. Žalovaný nesouhlasil rovněž s námitkou žalobkyně o nedostatečném a zmatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a srozumitelné. Vyplývá z něho, proč žalovaný rozhodl, tak jak rozhodl a lze vyloučit, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nezákonných, nesprávných nebo nepodložených úvah žalovaného. Ohledně plnění úkolů na úseku požární ochrany je žalobkyně povinna v rámci svých kompetencí zpracovat dokumentaci požární ochrany v NP Šumava. To učinila a ze strany HZS PK jí v tomto směru nebylo nic vytýkáno. Byla to tedy žalobkyně, která v DZP vymezila úseky hasebních cest v intencích § 5 odst. 1 písm. b) zákona a § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky. Pokud byla žalobkyně zpracovatelem, resp. zadavatelem zpracování DZP, bylo na ní a v její moci, aby vymezila požární přístupové cesty na území NP Šumava tak, aby byl zároveň respektován veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny a to i vzhledem k aktuálnímu stavu zájmů ochrany přírody. HZS PK pak pouze kontroloval, zda žalobkyně dodržuje to, k čemu se sama zavázala. Nelze vyloučit, že mohlo časem dojít k tomu, že hasební cesty uvedené v DZP nebylo možné udržovat v té požárně - bezpečnostní kvalitě, aby nedocházelo ke kolizi se zájmem na ochraně přírody a krajiny. Pak by to však byla opět žalobkyně, kdo mohl tuto situaci změnit. Lze předpokládat, že po dohodě s orgány SPD by bylo možné DZP ještě před zahájením požární kontroly změnit, upravit, či doplnit v té či oné části, aby byl respektován rovnovážný poměr mezi oběma předmětnými veřejnými zájmy tak, jak se v čase vyvíjel. Podle žalovaného iniciativní v tomto směru však měla být žalobkyně a její nečinnost nelze vytýkat žalovanému.
16. K námitce neprovedení testu proporcionality žalovaný konstatoval, že zásadní námitkou žalobkyně je údajná nemožnost splnění uložené povinnosti podle zákona pro omezení vyplývající z ustanovení § 45i odst. 1) ZOPK a ze zákazu vyplývajícího z ustanovení § 50 odst. 1 a 2 téhož zákona. Žalovaný při hodnocení uvedené zásadní námitky žalobkyně (údajná kolize dvou veřejných zájmů), se zabíral tzv. testem proporcionality, a to vyhodnocením všech kritérií, které tento test obsahuje a dospěl k závěru, že tato námitka žalobkyně je lichá. Žalovaný nebyl v nastíněném smyslu žádným způsobem, co do udržování průjezdnosti příjezdových komunikací omezena. Vymezení konkrétních příjezdových komunikací bylo plně v dispozici žalobkyně a měla-li za to, že některé z nich bude obtížné či nemožné udržovat, mohla tomu DZP přizpůsobit – modifikovat hasební cesty v NP Šumava. Žalovaný též upozornil, že podle jeho názoru prevence proti požárům s ochranou přírody úzce souvisí. Případný nekontrolovaný šířící se požár v NP Šumava by mohl tamní ekosystémy poškodit mnohem více než udržování průjezdných cest. Účel stanovené šířky příjezdových komunikací nespočívá jen v umožnění příjezdů zásahových vozidel, nýbrž též v zabránění či zpomalení postupu požáru. Veřejný zájem na ochraně před požáry tudíž není v tomto případě s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny v kolizi, jak naznačuje žalobkyně.

17. Pokud jde o žalobkyní namítané porušení § 5 správního řádu, žalovaný uvedl, že z poukazovaného ustanovení správního řádu, vyplývá, že proto, aby byl správní orgán povinen pokusit se o smírné odstranění rozporů, musí být splněna podmínka, že dotčený rozpor brání řádnému projednání a rozhodnutí ve věci. Žalovaný je názoru, že zákonnost předmětného řízení nebyla porušena a rozhodnutí HZS PK i napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a je zřejmé, že tvrzený rozpor v pohledu na věc a kolize dvou právních předpisů stejné právní síly v daném případě nebránila projednání věci.
18. Závěrem žalovaný poukazoval na to, že se žalovaný dne 25. 3. 2019 obrátil na ministra vnitra s podnětem na provedení přezkumného řízení. Ministr vnitra žalovanému svým přípisem ze dne 21. 5. 2019 pod č. j.: MV-55664-3/SO-2019 sdělil, že po posouzení věci neshledal porušení zákonnosti a přezkumné řízení proto nezačal. Žalovaný rovněž sdělil, že na základě skutečností zjištěných u žalobkyně při požární kontrole zahájené dne 12. 9. 2018 bylo, vedle správního řízení o uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků v napadeném rozhodnutí žalovaného, vedeno (a již pravomocně ukončeno) přestupkové řízení, v němž byla formou příkazu žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku na úseku požární ochrany dle § 76 odst. 2 písm. a) zákona a uložena pokuta, neboť v rozporu s § 5 odst. 1 písm. b) zákona v návaznosti na § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky, nevytvářela v přírodním a krajinném prostředí NP Šumava podmínky pro hašení požárů a záchranné práce, protože neudržovala trvale volné příjezdové komunikace pro požární techniku k hašení požárů v minimální požadované šíři 3 m. Žalobkyně v tomto řízení žádným způsobem nerozporovala kontrolní zjištění popisující závadný stav komunikací, které jsou jako příjezdové vyznačeny v dokumentaci požární ochrany, a současně nepodala ani odpor proti příkazu ukládajícímu pokutu za zúžení a neprůjezdnost příjezdových komunikací, který tak nabyl právní moci dne 5. 4. 2019.
19. Žalovaný dále připomenul skutečnost, že obdobným způsobem jako nyní bylo již rozhodováno po tematické požární kontrole v roce 2016, kdy tehdejší rozhodnutí obstálo i v rámci přezkumu před Krajským soudem v Plzni (sp. zn.: 30 A 19/2017-12) a poté i před Nejvyšším správním soudem v rámci kasační stížnosti (sp. zn.: 6 As 271/2018 – 41). Skutkový stav, na základě kterého byly uloženy pokuty v roce 2016 i v roce 2019, pokaždé zahrnoval i tzv. sporný úsek komunikace spojující trauma body A 63 a A 62, z čehož vyplývá, že žalobkyně věděla, že neudržováním volné průjezdnosti komunikace mezi trauma body A 63 a A 62 dochází k porušování povinností na úseku požární ochrany. Nad rámec shora uvedeného žalovaný též poukázal na zprávu o zásahu HZS PK ev. č. 3219003950 ze dne 20. 4. 2019, kdy v oblasti trauma bodu A 62 byly zachraňovány 2 osoby v nouzi a s ohledem na charakter terénu – nevyhovující zásahové a evakuační cesty v inkriminovaném úseku NP Šumava, bylo nakonec nutné záchranu provést obtížnějším, časově náročnějším a nákladnějším způsobem prostřednictvím vrtulníku. Tato skutečnost dokazuje, jak důležité pro provedení efektivního, rychlého, ale na druhou stranu šetrného ve vztahu k ochraně přírody, zásahu a záchranných akcí, přístupové a evakuační cesty jsou, a to i v takto odlehlém a veřejnosti méně přístupném území.
20. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Repliky

21. V replice ze dne 25. 7. 2019 žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že bylo na ní a v její moci, aby vymezila požární přístupové cesty na území NP Šumava. Byl a je to prvostupňový státní orgán na úseku požární ochrany (tedy HZS Plzeňského kraje), bez jehož souhlasu není možné schválit příslušnou DZP. A právě tento orgán dlouhodobě aktivně znemožňuje přijetí takového znění DZP, které by umožnilo vyvážit zájem na požární ochraně s veřejným zájmem

na ochraně přírody, což je zřejmé i z aktuálního přístupu HZS Plzeňského kraje, Územního odboru Klatovy, který v usnesení o stanovení lhůty a přerušení řízení vydaném dne 4. 7. 2019 pod č. j. HSPM- 2099-3/2019 KT, fakticky znemožňuje provést takovou změnu DZP oproti nyní platné verzi DZP, která by zohlednila právě mj. ochranu zvláště chráněných druhů živočichů a dochovaného ekosystému mezi trauma bodem A63 a trauma bodem A62. Tento závěr jasně vyplývá i z části odůvodnění výše označeného usnesení (strana 2 uprostřed).

22. Dále žalobkyně uvedla, že se žalovaný nevypořádal s tvrzeními uvedenými v žalobě, tj. s tím, že žalobkyně upozorňovala, že předmětná část cesty je zařazena do zóny přírodní. Z tohoto důvodu je na ni možné opatření proti šíření požárů aplikovat pouze po projednání s příslušným orgánem ochrany přírody, z něhož vyplynulo, že současné právní předpisy vylučují zásahy tam, kde by mohlo dojít k novému zpřístupnění území, v rašelinných smrčínách a v horských smrčínách nad 1200 m nad mořem, a že uložený zásah tedy nelze realizovat bez příslušných povolení a výjimek. V době vydání žalobou napadených rozhodnutí však žalobkyně příslušnými výjimkami nedisponovala. Pokud se dopouští žalovaný právního závěru, že „*po konzultaci s příslušným orgánem či schválení z jeho strany ZOPK údržbové práce na území národního parku bezesporu připouští*“, pak zjevně překračuje svou působnost, když k tomuto posouzení jsou kompetentní příslušné orgány ochrany přírody v konkrétních řízeních.
23. Dále žalobkyně uvedla, že není naprosto pravdou z důvodů uvedených podrobně v žalobě a výše shrnutých, že by žalobkyně nebyla v nastíněném smyslu žádným způsobem co do udržování průjezdnosti příjezdových komunikací platnými zákonnými předpisy omezena. Naopak by ji v případě nedodržení podmínky ZOPK pro žalovaným požadované zásahy hrozilo uložení pokuty od jiného orgánu státní správy. Podle názoru žalobkyně se tedy v daném případě jedná o typický případ, kdy je zákonodárství nedokonalé ve smyslu vnitřní rozpornosti. Žalobkyně je přesvědčena, že jde o rozpor mezi zájmem společnosti na protipožární ochraně na straně jedné, a na ochraně nenarušeného přírodě blízkého či přirozeného ekosystému na straně druhé. Za situace porušení tohoto principu hodnotové bezrozpornosti je soud povolán k dotváření práva, a to i ve smyslu teleologické redukce, kdy k určitým částem právního řádu nebude vůbec přihlíženo. Jak uvedl i Ústavní soud v nálezů sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997. Právě o takový případ se v souzené věci jedná. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona a § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky tedy vůbec není možno na daný případ, kdy se jedná o zásah do režimu ochrany přírody v jedné z nejvzácnějších přírodních lokalit, aplikovat.
24. K vyjádření žalovaného, že případný nekontrolovaný šířící se požár v NP Šumava by mohl tamní ekosystémy poškodit mnohem více než udržování průjezdných cest a účel stanovené šířky příjezdových komunikací nespočívá jen v umožnění příjezdů zásahových vozidel, nýbrž též v zabránění či zpomalení postupu požáru, žalobkyně konstatovala, že tato úvaha žalovaného vychází z neznalosti skutkových poměrů. Především, podle ZOPK je většina území NP vyhrazena přírodním procesům. Součástí těchto přírodních procesů jsou i přirozeně vzniklé požáry. I přirozeně vzniklé požáry hodlá žalobkyně hasit, vzhledem k rozlehlým prostorám a omezené dostupnosti nelze počítat s tím, že se každý požár podaří uhasit před jeho rozvinutím. Vzhledem k vysoké vlhkosti terénu a vlhkostní kapacitě odumřelého tlejícího dříví lze počítat spíše s pomalým a lokálně omezeným hořením. Většina silně a kriticky ohrožených druhů obývajících území je mobilní a nemusí být přímo ohrožena hořením, nebo jako rostliny jsou přirozeně odolné a jsou schopny se po požáru regenerovat (tetřev hlušec, datlík tříprstý, rys ostrovid, vranka obecná, hořec panonský, bradáček srdčitý). Problematický úsek cesty leží podél trvale zavodněného Roklanského potoka mezi dvěma velkými trvale zamokřenými rašeliništi, vznik a rozvoj požáru je zde minimální. Navíc problematická oblast je díky klidovému území veřejnosti nepřístupná, pravděpodobnost vzniku požáru neopatrností návštěvníků by tak měla

být minimální. Z těchto skutečností je tedy zřejmé, že rozhodně nelze konstatovat, jak chybně činí žalovaný, že veřejný zájem na ochraně před požáry tudíž není v tomto případě s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny v kolizi.

25. V podání ze dne 3. 9. 2019 žalobkyně uvedla další žalobní argumentaci: Žalobkyně před podáním žaloby požádala o udělení výjimky, jež jí nebyla udělena nepravomocným rozhodnutím ze dne 31. 7. 2019. Sporná cesta je v režimu veřejnosti nepřístupného klidového území dle § 17 ZOPK a i návrhu nových klidových území se se zahrnutím sporné cesty do tohoto typu území počítá. Splnění uložené povinnosti by podle žalobkyně vedlo k usnadnění přístupu veřejnosti a zvýšení návštěvnosti sporné cesty, což by ohrozilo přítomné ekosystémy a zvýšilo by nebezpečí požáru. Neprůchozí úsek sporné cesty aktuálně plní funkci překážky pohybu veřejnosti na území. Žalobkyně dodala, že znepřístupnění sporné cesty neznemožňuje provést hasební zásah, když lze zřídit čerpací stanoviště hasební vody či zvolit jiný způsob přepravy vody bez užití sporné cesty, přičemž vzhledem k aktuálním podmínkám cesty je riziko požáru minimální a lze počítat jen s lokálně omezeným hořením. Přítomní živočichové nemusí být požárem ohroženi a jsou schopni se po požáru regenerovat.
26. Žalobkyně trvala na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

27. Žalovaný se z účasti u jednání řádně omluvil a soud jednal tedy v jeho nepřítomnosti. Žalobkyně setrvala na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

28. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
29. Soud předesílá, že v souladu s § 71 odst. 2 in fine s. ř. s. nepřihlížel k poslednímu odstavci podání žalobkyně ze dne 25. 7. 2019 v části, kde žalobkyně odkazovala na konkrétní skutkové poměry sporné cesty, ani k doplnění žalobních bodů (skutkových tvrzení) v podání žalobkyně ze dne 3. 9. 2019, k nimž došlo po uplynutí lhůty k podání žaloby.

VI.

Rozhodnutí soudu

30. Žaloba je důvodná.
31. Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni uložena mj. povinnost zajistit a udržovat v přírodním a krajinném prostředí NP Šumava trvale volně průjezdné šířky příjezdových komunikací pro požární techniku k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů z traumatologického bodu (dále jen „trauma“) A 63 na trauma A 62 (dále jen „sporná cesta“) v minimální šíři 3 m ve lhůtě do 1. 4. 2019 a dále trvale. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že prodloužil

stanovenou lhůtu k plnění povinnosti do 31. 8. 2019 a ve zbytku odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

32. Soud při posouzení případu vyšel z následující právní úpravy:
33. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona platí, že právnické osoby jsou povinny vytvářet podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, zejména udržovat volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům, k rozvodným zařízením elektrické energie, k uzávěrům vody, plynu, topení a produktovodům, k věcným prostředkům požární ochrany a k ručnímu ovládání požárně bezpečnostních zařízení. Podle § 6c písm. e) zákona prováděcí právní předpis stanoví způsob vytváření podmínek pro hašení požáru a pro záchranné práce.
34. Podle § 11 odst. 1, 2 písm. c) vyhlášky se vytvářením podmínek pro hašení požárů a pro záchranné práce se rozumí souhrn organizačních, a popřípadě i technických opatření umožňujících při využití existujících předpokladů, zejména stavebně technických, provedení rychlého a účinného zásahu, evakuace osob, zvířat a materiálu a záchranných prací, přičemž k provedení takového zásahu zajišťují právnické osoby, aby byly dodrženy trvale volné průjezdné šířky příjezdových komunikací nejméně 3 m k objektům, k nástupním plochám pro požární techniku a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů.
35. Podle § 31 odst. 1 písm. h) zákona se vykonává státní požární dozor ukládáním opatření k odstranění zjištěných nedostatků a kontrolou plnění těchto opatření.
36. Úvodem je nutno uvést, že skutkový stav nebyl mezi účastníky řízení sporný, když žalobkyně nepopírala, že by v NP Šumava neudržovala na sporné cestě šířku příjezdových komunikací nejméně 3 m, ale výhradně rozporovala právní posouzení tohoto skutkového stavu žalovaným.
37. Prvním okruhem žalobních námitek bylo, že správní orgány nepostupovaly podle § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřily subjektivní práva žalobkyně nabytá v dobré víře. Žalobkyně uvedla, že její povinnost prořezat spornou cestu sice vyplývá z dokumentace zdolávání požárů schválené s účinností od 22. 7. 2016, nicméně následně dne 16. 9. 2016 vydal prvoinstanční orgán příkaz čj. HSPM-4689-2/2016 ÚPP, kterým byla žalobkyně zproštěna povinnosti prořezat část sporné cesty od jejího průsečíku s komunikací spojující trauma A 62 a A 64 (dále jen „točna“) do trauma A 63 (dále jen „sporný úsek“). Žalobkyně dovozovala zásah do svého práva nabytého v dobré víře z toho, že jí byla uložena napadeným rozhodnutím povinnost, jíž ji předtím správní orgány popsáním příkazem zbavily.
38. Tato námitka je nedůvodná.
39. V § 15 zákona byla stanovena žalobkyni povinnost zpracovávat předepsanou dokumentaci požární ochrany, plnit podmínky požární bezpečnosti v ní stanovené a udržovat ji v souladu se skutečným stavem. Podle § 27 odst. 1 písm. g) vyhlášky se dokumentací požární ochrany se stanovují podmínky požární bezpečnosti provozovaných činností a prokazuje se plnění některých povinností stanovených předpisy o požární ochraně, přičemž tuto dokumentaci tvoří (mj.) dokumentace zdolávání požárů.
40. Soud vyšel z protokolu o kontrole proběhlé dne 12. 9. 2018, čj. HSPM- 3514-3/2018 KT, ze dne 17. 9. 2018, při níž bylo zjištěno, aniž by to bylo žalobkyní sporováno, že z rozporu s DZP „Komunikace z trauma bodu A 63 na trauma bod A 62 - stávající příjezdová komunikace z trauma bodu A 63 k ploše užívané jako „točna“ byla místy zúžena na šířku cca. 2,2 – 2,5 m náletovými dřevinami, které již místy postupně přecházely ve vzrostlé stromy a omezovaly tím její průjezdnost. (...) Komunikace od plochy užívané jako „točna“ dále pokračuje na trauma bod A 62. Tato komunikace byla zcela neprůjezdná z důvodu padlých kmenů stromů přes komunikaci.“

41. Z DZP vyplývá povinnost žalobkyně na předmětném území udržovat průjezdné šířky příjezdových komunikací, protože sporná cesta mezi trauma A 63 a trauma A 62, určenými i zeměpisnou délkou a šířkou, je vyznačena v příloze DZP jako účelová komunikace, která musí být udržována pro průjezd požární techniky.
42. Pokud žalobkyně dovozovala svou dobrou víru, že byla povinnosti prořezat sporný úsek zproštěna příkazem prvoinstančního orgánu ze dne 16. 9. 2016, čj. HSPM-4689-2/2016 ÚPP (dále jen „příkaz“), pak soud z tohoto příkazu zjistil, že jím byla uložena žalobkyni povinnost prořezat část sporné cesty od trauma A 63 (Roklanská hájenka) do točny, přičemž příkaz se sporného úseku netýkal.
43. Obsah popsáného příkazu proto nelze, jak žalobkyně v žalobě činí, vykládat jako zproštění povinnosti žalobkyně sporný úsek prořezávat. Výrokem příkazu byla žalobkyni uložena povinnost prořezat část sporné cesty nezahrnující sporný úsek, ale na existenci povinnosti žalobkyně prořezat sporný úsek příkaz žádný vliv neměl, obsah DZP příkazem změněn nebyl a ani být nemohl. Z toho vyplývá, že žalobkyně z příkazu nemohla nabýt dobrou víru v to, že nemusí plnit povinnost jí vyplývající z DZP prořezávat sporný úsek, protože zproštění těchto povinností z výroku popsáného příkazu nikterak nevyplývá.
44. Popsaný příkaz ze dne 16. 9. 2016, jak správně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný, není pro požární kontrolu a související výkon státního požárního dohledu právně významný, což soud doplňuje o odkaz na citovaný § 15 zákona. Podle § 15 zákona byla žalobkyně povinna zpracovávat předepsanou dokumentaci požární ochrany, plnit ji a udržovat ji v souladu se skutečným stavem. Žalobkyně byla tedy povinna zajistit změnu DZP, pokud se skutečný stav změnil popsáním příkazem, jak nyní tvrdí. Žalobkyně však žádnou změnu DZP neprovedla. Domnívala-li se žalobkyně, že byla ve vztahu ke spornému úseku zbavena povinností, měla dostatek času od roku 2016 do dne kontroly 12. 9. 2018 tuto změnu zahrnout do DZP, což však neučinila. Příkazem tedy nebyla žalobkyně zbavena povinností udržovat volně průjezdnou šířku sporného úseku, protože takový závěr z výroku příkazu nevyplývá, když rozhodný je obsah grafické přílohy DZP, podle kterého by postupovaly jednotky požární ochrany v případě nutnosti zásahu. Skutečnost, že příkazem nebyl řešen sporný úsek, nevede k závěru, že by v důsledku toho byla žalobkyně zproštěna povinností vyplývajících z DZP plnit.
45. Popsaný závěr soudu ob stojí i vzhledem k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 94/2011- 102, na nějž žalobkyně odkázala, když podle tohoto judikátu je chráněna dobrá víra „jako nezaviněná nevědomost jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem“, avšak takový stav u žalobkyně nastat nemohl – žalobkyně se vzhledem k aktuální schválené dokumentaci zdolávání požárů nemohla, máje dobrou víru, domnívat, že jedná právně souladně, neplní-li aktuální schválenou dokumentaci zdolávání požárů. Příkaz ze dne 16. 9. 2016 na tomto závěru ničeho nemění.
46. V dalším okruhu námitek žalobkyně popírala závěr žalovaného prezentovaný v napadeném rozhodnutí, že vymezení konkrétních příjezdových komunikací bylo plně v dispozici žalobkyně a mohla tak DZP přizpůsobit nutnosti údržby komunikací. Žalobkyně uvedla, že nemůže jednostranně ani operativně tuto dokumentaci měnit, protože podléhá schválení orgánem státního požárního dozoru. Žalobkyně dodala, že o revizi cestní sítě v předmětné dokumentaci neúspěšně usiluje dlouhodobě a že žalovaný napadeným rozhodnutím překročil meze správního uvážení.
47. Především je nutno uvést, že námitku, že DZP nebylo v dispozici žalobkyně, neuplatnila žalobkyně ani v odporu ani v odvolání. V tomto směru tedy napadené rozhodnutí nemůže vykazovat žádnou nezákonnost, pokud se touto otázkou (nakolik žalobkyně ovlivnila DZP) nezabývalo.

48. Námitka žalobkyně je však i nedůvodná.
49. Pokud jde o odpovědnost žalobkyně za obsah dokumentace zdolávání požárů, pak tato jednoznačně vyplývá z výše citovaného § 15 zákona. Slovy rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. dubna 2018, č. j. 30 A 19/2017-112, vydaného ve věci žalobkyně „Byla to tedy žalobkyně, kdo v Dokumentaci vymezil úseky hasebních cest v intencích § 5 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně a § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky o požární prevenci. [...] pokud byla žalobkyně zpracovatelkou, resp. zadavatelkou zpracování dokumentace požární ochrany, bylo na ní (a v její moci), aby vymezila požární přístupové cesty na území NP tak, aby byl zároveň respektován zájem na ochraně přírody a krajiny. Prvoinstanční správní orgán pak pouze kontroloval, zda žalobkyně dodržuje to, k čemu se sama zavázala.“
50. Shodné závěry vyplývají i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. listopadu 2018, č. j. 6 As 271/2018 - 46, vydaného ve věci žalobkyně: „Stěžovatelka má pravdu, že třímetrová šíře příjezdových komunikací je stanovena přímo vyhláškou o požární prevenci, nicméně vymezení konkrétních příjezdových komunikací již bylo v dispozici stěžovatelky a měla-li za to, že některé z nich bude obtížné či nemožné udržovat, mohla tomu dokumentaci přizpůsobit; jednání mezi stěžovatelkou a HZS Plzeň, jejichž výsledkem byla určitá modifikace vymezení hasebních cest v Národním parku Šumava, i úspěšná jednání s HZS Jihočeského kraje dokládají, že nešlo o zcela vyloučený postup. V tomto směru Nejvyšší správní soud dodává, že je zcela irrelevantní, kdo v době schvalování dokumentace zdolávání požárů zastával pozici statutárního orgánu stěžovatelky či z jakých důvodů zpracoval tuto dokumentaci v konkrétní podobě. Stěžovatelka byla touto dokumentací – a především zákonem o požární ochraně a vyhláškou o požární prevenci – vázána.“
51. Lze shrnout, že závěr žalovaného, že vymezení konkrétních příjezdových komunikací bylo plně v žalobkynině dispozici a mohla tak dokumentaci zdolávání požárů přizpůsobit nutnosti údržby komunikací, je správný. Z tohoto východiska nevyplývá, že by žalobkyně mohla jednostranně a, slovy žalobkyně, operativně tuto dokumentaci měnit, protože změna DZP podléhá schválení orgánem státního požárního dozoru. Je to však žalobkyně, která optimální řešení navrhuje (tím DZP ovlivňuje), a nebrání-li nic navržené DZP, je orgánem požární ochrany schválena. Je-li však DZP v nějakém rozporu s požární ochranou, schválena nebude a je na žalobkyni, aby našla řešení vyhovující jak požární ochraně, tak i ochraně přírody a krajiny.
52. Soud doplňuje, že pokud žalobkyně namítala nedostatečné správní uvážení žalovaného, pak neuvedla, v čem a jak konkrétně meze správního uvážení správní orgány překročily. Správní uvážení představuje jasné mantinely stanovené zákonem, ve kterých se následně může správní orgán pohybovat. V daném případě správní orgány podle výše citovaných právních předpisů rozhodovaly o ukládání opatření k odstranění zjištěných nedostatků spočívajících v neplnění zákonné povinnosti udržovat volné příjezdové komunikace pro požární techniku v rozsahu trvale volné průjezdné šířky nejméně 3 m. Správní orgány ze zákonných mezí správního uvážení nijak nevybočily.
53. Odůvodňovala-li žalobkyně nemožnost změny DZP citací zápisu z jednání ze dne 7. 6. 2018, pak žalobkyní citovaná pasáž nevede k závěru, že by změna DZP byla nemožná, pouze podporuje nesporný fakt, že žalobkyně DZP nesmí změnit jednostranně.
54. Pokud žalobkyně argumentovala tím, že po vydání napadeného rozhodnutí (dne 22. 5. 2019) o schválení DZP orgán požární ochrany požádala a jaký průběh řízení o její žádosti má, není to pro rozhodnutí věci právně významné, protože se to týká skutkového stavu nastalého po vydání napadeného rozhodnutí.
55. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány nepoměřily veřejný zájem na ochraně přírody zakotveným v § 58 odst. 1 ZOPK s veřejným zájmem na požární ochraně a prevenci dle zákona.

56. Námitka je nedůvodná, protože žalovaný se s posuzováním veřejného zájmu v napadeném rozhodnutí zabýval a dospěl k závěru, který soud aprobuje, že „*prevence proti požárům s ochranou přírody úzce souvisí, když případný nekontrolovaný šířící se požár v NP Šumava by mohl tamní ekosystémy poškodit mnohem více než udržování průjezdných cest, jejímž účelem je nejen umožnění příjezdů zásahových vozidel, nýbrž též v zabránění či zpomalení postupu požáru. Veřejný zájem na ochraně před požáry tudíž není v tomto případě s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny v kolizi.*“ Toto právní hodnocení bylo potvrzeno ve věci žalobkyně a sporné cesty i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. listopadu 2018, č. j. 6 As 271/2018 - 46 (bod 19 odůvodnění tohoto rozsudku).
57. Žalobkyně dále namítla, že nedodržením volné šířky 3 m na celé délce komunikací (jen na několika místech došlo k zúžení na šířku menší než 3 m zarůstáním travinami a pronikáním drobných větví křovin a smrkového náletu do této šířky) nemohlo dojít k reálnému omezení průjezdnosti cesty a k omezení plnění povinností preventivní ochrany území. K této námitce soud uvádí, že se míjí předmětem řízení, protože ve správním řízení šlo o to, zda žalobkyni vznikla povinnost uložená jí napadeným rozhodnutím a zda ji neplnila. Skutečnost, zda neplněním povinnosti mohlo nebo nemohlo dojít k reálnému omezení průjezdnosti cesty a plnění povinností preventivní ochrany území, nebyla pro rozhodnutí právně významná.
58. Ani argumentaci žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 65/2012 - 161 ze dne 10. 5. 2013, nelze přisvědčit: Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke správnému závěru odpovídajícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. listopadu 2018, č. j. 6 As 271/2018 - 46, že veřejný zájem na ochraně před požáry není v daném případě s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny v rozporu. Proto je žalobní argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 65/2012 - 161 ze dne 10. 5. 2013 mimoběžná, jelikož tento rozsudek řeší případ, kdy správní rozhodnutí záviselo na poměření dvou kolidujících veřejných zájmů, k čemuž v nyní posuzovaném případě nedošlo.
59. Dalším okruhem žalobních námitek bylo, že se správní orgány v rozporu s § 5 správního řádu nepokusily o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci.
60. Je nutno uvést, že tuto námitku neuplatnila žalobkyně ani v odporu ani v odvolání.
61. Námitka však není důvodná: Podle § 5 správního řádu platí, že pokud to povaha projednávané věci umožňuje, pokusí se správní orgán o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci. Toto zákonné ustanovení míří na případy, kdy mezi účastníky či dotčenými orgány navzájem existuje spor o skutkovém stavu (nikoli však na případy sporného řízení podle § 141 odst. 8 správního řádu). Podmínkou pro uplatnění tohoto postupu je kumulativní splnění podmínek, že to umožňuje povaha projednávané věci a že existují rozpory, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci. O tento případ se však v posuzované věci nejednalo, protože předmětem řízení byl výkon státního požárního dozoru, tj. kontrola plnění zákonných povinností žalobce a ukládání opatření k odstranění případně zjištěných nedostatků (srov. § 31 odst. 1 písm. h) zákona). Povaha projednávané věci smír tedy neumožňovala. Správní orgány zjistily, že žalobkyně porušila povinnost dodržet schválenou dokumentaci zdolávání požárů a žalobkyně její nedodržení ani nepopírala, její obrana se omezila na právní posouzení nesporně zjištěného skutkového stavu. Za takového stavu tedy nevznikly rozpory, které by bránily řádnému rozhodnutí věci, kdy za tyto rozpory nelze považovat to, že žalobkyně jako účastník řízení nesouhlasila s právním posouzením zjištěného stavu ze strany správního orgánu. Jak bylo tedy vyloženo, správní orgány v posuzované věci § 5 správního řádu neporušily a tato žalobní námitka je nedůvodná.

62. Posledním (v žalobě chronologicky na druhém místě uvedeným) okruhem žalobních námitek bylo, že správní orgány porušily zásadu zákonnosti, protože napadené rozhodnutí je v rozporu se ZOPK, a to § 45i, § 50 a § 66 tohoto zákona. Žalobkyně namítala, že sporný úsek je zařazen do zóny přírodní a požadované opatření proti šíření požárů mohla provádět pouze po projednání s příslušným orgánem ochrany přírody a že dne 19. 7. 2018 tak učinila a zjistila, že nedisponuje příslušnými povoleními ani posouzením vlivů na životní prostředí, a proto povinnost uloženou jí napadeným rozhodnutím nesmí realizovat. Dále žalobkyně namítala, že při projednání záměru prořezání sporného úseku dne 29. 10. 2018 zástupce orgánu ochrany přírody žalobkyni sdělil, že záměr prořezání by se měl posoudit minimálně v režimu zjišťovacího řízení a na základě toho žalobkyně požádala o udělení výjimek a o stanovisko podle § 45i ZOPK. Tím žalobkyně dokládala, že bez udělení výjimek a stanoviska orgánu ochrany přírody nesmí napadeným rozhodnutím uloženou povinnost provést.
63. Tuto námitku shledal soud důvodnou.
64. Podle § 45h odst. 1 ve spojení s § 45i odst. 1 ZOPK platí, že ten, kdo zamýšlí uskutečnit záměr, který může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, je povinen návrh záměru předložit orgánu ochrany přírody ke stanovisku, zda může mít samostatně nebo ve spojení s jinými koncepcemi nebo záměry významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti. Podle § 50 odst. 1 a 2 ZOPK platí, že zvláště chránění živočichové jsou chráněni ve všech svých vývojových stádiích, chráněna jsou i jimi užívaná přirozená i umělá sídla a jejich biotop, přičemž je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrčovat.
65. Je na místě zrekapitulovat chronologii případu: Kontrola plnění povinností žalobkyně byla provedena dne 12. 9. 2018. Dne 10. 10. 2018 byl vydán příkaz k plnění předmětných povinností, který žalobkyně napadla odpořem ze dne 16. 10. 2018, v němž uvedla, že na předmětném území se vyskytuje tetřev hlušec, kriticky ohrožený druh podle § 50 ZOPK a území je veřejnosti dlouhodobě nepřístupné jako klidové území a současně jako zóna přírodní. V odporu žalobkyně dále uvedla, že preventivní opatření lze na sporné úseku provádět jen po předchozím projednání s orgánem ochrany přírody. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 11. 2018 a žalobkyně ho napadla odvoláním ze dne 26. 11. 2018, v němž doplnila argumentaci uvedenou v odporu tak, že závazné stanovisko MŽP čj. MZP/2018/710/3452 ze dne 7. 11. 2018 reguluje rušivé zásahy na předmětném území jak co do kvantity, tak i co do doby jejich provedení. Žalobkyně dodala, že probíhá projednání Dokumentace vlivů záměru na životní prostředí pro Souhrn záměrů a projektů pro zpřístupnění území s dominantním výskytem tetřeva hlušce v ptačí oblasti Šumava. Žalobkyně uvedla, že činí kroky ve věci dodržení povinností na úseku ochrany přírody a krajiny a odkázala na jednání uskutečněné dne 29. 10. 2018, z něhož vyplynula žalobkyni povinnost postupovat podle § 45i a § 50 ZOPK.
66. S námitkami žalobkyně se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí (na str. 6 až 8) tak, že uvedl, že žalobkyně nebyla žádným právním předpisem v plnění povinností vyplývajících pro ni na úseku požární ochrany omezena, protože to byla žalobkyně, kdo měl a mohl DZP přizpůsobit svým jiným povinnostem, např. provést prořezávání v té části roku, kdy to je pro ochranu přírody nejšetrnější, to vše po splnění povinností dle ZOPK. Za situace, kdy napadené rozhodnutí řešilo jen plnění povinností, k nimž se sama žalobkyně v DZP zavázala, a nevyhovovalo to situaci žalobkyně, měla sama zajistit úpravu DZP, případně zažádat o potřebná povolení či výjimky orgán ochrany přírody a krajiny, přičemž nečinnost žalobkyně v tomto směru nemůže být důvodem pro zánik jejich povinností.

67. Právní posouzení žalovaného prezentované v napadeném rozhodnutí není správné: Je sice pravdou, že za obsah DZP, jak bylo výše vyloženo, odpovídá žalobkyně, nicméně v daném případě již ve fázi před vydáním prvoinstančního rozhodnutí správní orgány nejméně z odporu žalobkyně zjistily, že žalobkyně je, pokud jde o zásahy na sporném úseku cesty, vzhledem k výskytu tetřeva hlušce na předmětném klidovém území (zóna přírodní) imperativy stanovenými v ZOPK omezena. Před vydáním prvoinstančního rozhodnutí se dne 29. 10. 2018 zástupce orgánu požární ochrany účastnil jednání s žalobkyní a zástupcem orgánu ochrany přírody a krajiny, při němž se zástupce orgánu ochrany přírody a krajiny jednoznačně vyjádřil tak, že zásah je možný jen po projednání s orgánem přírody a krajiny v režimu nejméně zjišťovacího řízení. Za této situace správní orgány měly a mohly zjistit, že otázka, zda uložením předmětného opatření, které by sice mělo vést k odstranění zjištěných nedostatků na úseku požární ochrany, nevede k porušení jiných právních předpisů, není vyjasněna a je sporná. Je na místě zdůraznit, že správní orgány musí postupovat v souladu se všemi právními předpisy podle § 2 odst. 1 správního řádu, a nikoli jen právními předpisy vydanými pro úsek státní správy, v níž jsou činné. Vznikne-li ve správním řízení pochybnost o tom, zda uložení povinnosti nevede samo o sobě k porušení jiné zákonné povinnosti, musí být pochybnost vyvrácena, nebo musí této situaci správní rozhodnutí odpovídat (povinnost nebude uložena, nebo bude uložena povinnost jiná). Soud dodává, že v tomto směru správní orgán žádné kolidující zájmy neváží a nesrovnává, ale vyjasňuje otázku, zda ukládané opatření je splnitelné tak, aby jeho splněním nedošlo k porušení jiné zákonné povinnosti.
68. Správní orgány měly více variant postupu stanovených v § 57 správního řádu. Mohly např. vyzvat žalobce k projednání záměru s orgány ochrany přírody a krajiny, resp. podání žádosti o výjimku či povolení, nebo si mohly samy posoudit otázku, zda jimi ukládaná povinnost není porušením jiné zákonné povinnosti žalobkyně, nebo si mohly vyžádat stanovisko orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny. Správní orgány však takto nepostupovaly, řízení na úseku ochrany přírody a krajiny neiniciovaly, stanovisko si nevyžádaly ani otázku samy neposoudily, když pouze ve svých rozhodnutích odkázaly na DZP (prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí). V tomto směru tedy prvoinstanční orgán, aniž by žalovaný toto pochybení napravil, rezignoval na svou povinnost stanovenou v § 50 odst. 3 správního řádu. Argumentace v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, že v roce 2016 byla žalobkyni uložena stejná povinnost a byla splněna, což má vyvrátit aktuální námitky žalobkyně, je navíc nelogická, protože v roce 2016 žalobkyni povinnost provést zásah v části sporného úseku nebyla (viz příkaz ze dne 16. 9. 2016, č. j. HSPM-4689-2/2016 ÚPP). Pochybení prvoinstančního orgánu, který se porušením ZOPK nijak přes námitky žalobkyně nezabýval, žalovaný nenapravit a setrval na nesprávném právním posouzení, že jde o otázku o irelevantní, když rozhodný je toliko obsah DZP, a to přestože žalobkyně v odvolání uplatnila námitku, že po vydání prvoinstančního rozhodnutí bylo vydáno závazné stanovisko MŽP čj. MZP/2018/710/3452 ze dne 7. 11. 2018 regulující rušivé zásahy na předmětném území jak co do kvantity, tak i co do doby jejich provedení, s níž se žalovaný nijak nevypořádal.
69. Soud v této souvislosti odkazuje na nález ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, podle něhož nikomu nelze uložit nesplnitelnou povinnost, když požadavek splnitelnosti právní povinnosti lze vztáhnout jak na povinnost, s jejímž porušením je spojen vznik objektivní odpovědnosti, tak na sankční povinnost, která je jejím právním následkem. Z povahy věci naopak není možné posuzovat splnitelnost objektivní odpovědnosti samotné, neboť ta není vlastním pravidlem chování, ale jen stanovením právního následku.

70. Jelikož správní orgány v tomto směru argumentovaly právními závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, čj. 6 As 271/2018-44, vydaného ve věci žalobkyně, považuje soud za vhodné zaujmout stanovisko k otázce, zda a v jakém rozsahu jsou právní závěry vyslovené v tomto rozsudku pro posouzení žaloby žalobkyně rozhodné. Předmětem tehdejšího přezkumu ze strany správních soudů na základě žaloby žalobkyně bylo potvrzující rozhodnutí žalovaného ve vztahu k rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 18. 10. 2016, čj. HSPM-4403-7/2016 ÚPP, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za porušení povinností vyplývajících z předpisů o požární ochraně po tematické požární kontrole ve dnech 25. 7. – 27. 7. 2016, o níž se opřel i popsáný příkaz ze dne 16. 9. 2016, za to, že žalobkyně neudržovala trvale volné příjezdové komunikace k lesům, lesním porostům a ke zdrojům vody určeným k hašení požárů v minimální požadované šíři 3 m mj. po celé délce sporné cesty zahrnující i sporný úsek. V tamním správním řízení byla správními orgány provedena kontrola ve dnech 25. až 27. 7. 2016 a žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 18. 10. 2016 sankcionována za porušení téže povinnosti ve vztahu k celé sporné cestě, jež jí byla uložena napadeným rozhodnutím z titulu kontrolních zjištění ze dne 12. 9. 2018 nyní. Předmětem tohoto soudního řízení tedy byl přezkum rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt dle § 76 odst. 2 písm. b) zákona (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni, čj. 30 A 19/2017-112, ze dne 11. 4. 2018 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, čj. 6 As 271/2018-44).
71. Soud je toho názoru, že závěry Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku jsou v zásadě aplikovatelné i v této věci, jejímž předmětem není uložení pokuty za správní delikt, ale ukládání opatření k odstranění zjištěných nedostatků, avšak s následující výhradou. V řízení o správním deliktu bylo zkoumáno, zda byla žalobkyně odpovědná za stíhaný delikt, tj. zda porušila povinnost vyplývající z předpisů o požární ochrany, včetně toho, zda byly naplněny případně stanovené liberační důvody. Předmět nyní projednávané věci je však jiný – jde jednak o zjištění nedostatku a jednak o uložení přiměřeného opatření. Soud má za to, že vzhledem k odlišnosti předmětů popsanych řízení pro řízení o správním deliktu platí závěr stanovený Nejvyšším správním soudem, že údržbě příjezdových komunikací ZOPK nebrání, nicméně pro řízení o ukládání opatření pro zjištěné nedostatky je skutečnost, zda výkon uvažovaného opatření není porušením ZOPK, právně významná. Správní orgány se touto otázkou vzhledem k námitkám žalobkyně v odporu a odvolání měly zabývat a přezkoumatelně se vypořádat s tím, proč výkon uloženého opatření k porušení ZOPK dojít nemůže, nebo v opačném případě přijmout opatření jiné. Jakkoli v řízení o správním deliktem může být jediným rozhodným dokumentem DZP, v řízení o uložení opatření toto samo o sobě neplatí, pokud jsou vzneseny účastníkem námitky týkající se toho, že je opatřením nucen k protiprávnímu jednání. Výkon rozhodnutí o uložení pokuty totiž nemůže být zásahem do zákonem chráněného životního prostředí (předmětu ochrany z hlediska ZOPK), a to na rozdíl od ukládaného opatření. Je na místě doplnit, že rozdíl mezi uložení pokuty za správní delikt a uloženým opatřením v projednávané věci tkví i v tom, že u pokuty jde o sankci jednorázovou, ale v projednávaném případě byla žalobkyni sporná povinnost zajistit stanovenou průjezdnost cesty uložena pro futuro („do 31. 8. 2019 a dále trvale“).
72. Soud dodává, že pokud se žalobkyně odvolávala na § 66 ZOPK (*Orgán ochrany přírody je oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat.*), nelze této žalobkynině argumentaci přisvědčit, protože ve správním řízení nebylo zjištěno a nebylo to ani žalobkyní tvrzeno, že by plněním povinností uložené jí napadeným rozhodnutím porušila nějaké rozhodnutí vydané orgánem ochrany přírody podle § 66 ZOPK.

73. Odkazovala-li žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2008, č.j. 9 As 8/2008-80, pak je tento odkaz nepřiléhavý, protože ten se týká případu posuzování postupu podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb. za situace, kdy byl účastník předchozím jiným správním rozhodnutím podle jiného právního předpisu nucen k určité činnosti. Žalobkyní popsané závěry Nejvyššího správního soudu jsou proto pro posouzení řešené věci irelevantní. Stejně tak nepřipadný je odkaz žalobkyně na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2002, sp. zn. II. ÚS 142/02, protože to se týká případu, kdy existovalo rozhodnutí orgánu ochrany přírody vydané podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb. a toto pak vytvářelo zákonnou překážku pro realizaci rozhodnutí jiných správních orgánů – o takový případ však v posuzované věci také nejde.
74. Pokud žalobkyně argumentovala zápisem z jednání ze dne 19. 7. 2018, pak tato listina nebyla součástí správního spisu, správní orgány z ní nemohly vycházet a ze zápisu z tohoto jednání (čl. 23 soudního spisu) vyplývá, že orgán ochrany přírody a krajiny se na tomto jednání zcela obecně vyslovil, že nejde o nový záměr a že činnosti nemají být prováděny na území, kde by mohlo dojít k novému zpřístupnění území. Z tohoto důkazu tedy žádné závěry významné pro rozhodnutí ve věci nevzešly.
75. K ostatním provedeným důkazům soud uvádí následující: Dvě žádosti žalobkyně ze dne 8. 4. 2019, usnesení ze dne 4. 7. 2019 a rozhodnutí ze dne 31. 7. 2019 (čl. 25, 26, 67 a 81) nemohly mít vliv na rozhodnutí soudu, když prokazovaly skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí ČIŽP ze dne 12. 1. 2015, dvě mapy čl. 84 a 88 a časopisecký článek čl. 85 se projednávaného případu věcně netýkaly (druhá mapa se týkala opožděných skutkových tvrzení žalobkyně v podání ze dne 3. 9. 2019).
76. Soud neprovedl žalovaným navržené důkazy na čl. 50 soudního spisu pod pořadovými čísly 5 a 8 (příkaz ze dne 26. 3. 2019 a zpráva ze dne 20. 4. 2019), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby, protože prokazovaly skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí.
77. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Popsaný vadný postup žalovaného mohl totiž mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, protože ve správním řízení nebylo zjištěno, zda případné potřebné výjimky a povolení z hlediska ZOPK povinnosti uložené ve správním řízení nebrání. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

78. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 26 254 Kč, když soud vycházel z výše nároků uplatněných žalobkyní v jejím podání ze dne 17. 9. 2019. Tato částka sestává jednak z odměny advokáta ve výši 20 570 Kč, kterou tvoří odměna za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a podání ze dne 25. 7. a 3. 9. 2019 a účast u jednání soudu dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu), pěti paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 3 570 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek. Dále jde o zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu. Součástí nákladů žalobkyně je i cestovné advokáta žalobkyně v souvislosti s účastí u jednání soudu v částce 2 684 Kč se stávající z náhrady za spotřebované pohonné hmoty 463 Kč (33,10 Kč/1l x 6l/100km x 233km), z amortizace 955 Kč (233km x 4,10Kč/1km), náhrady promeškaného času 800 Kč (8 půlhodin po 100 Kč) a 21% ze součtu 2 218 Kč (466 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. září 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu